

เทศน์อบรมฆราวาส ณ เชื้อนอุบลรัตน์ จ.ขอนแก่น

เมื่อค่ำวันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ไม่มีอะไรหนักยิ่งกว่ากรรมดีกรรมชั่วของเรา

วันนี้มีโอกาสได้มาเยี่ยมบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งแถวเชื้อนอุบลรัตน์ และที่อื่น ๆ จนกระทั่งถึงกรุงเทพฯ ก็ได้มาร่วมกันฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงธรรมกับเสียงโลกผัดกัน เสียงโลกเป็นเสียงสกปรกรกรุงรังเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ซึ่งกันและกัน หากความสงบไม่ได้ แต่เสียงอรรถเสียงธรรมเป็นน้ำดับไฟ สาดไปที่ไหนสงบงบงบงไป ไฟร้อน ๆ ก็ดับมอดลงไป มีความชุ่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน

วันนี้พี่น้องทั้งหลายก็ได้สร้างบุญสร้างกุศลผลประโยชน์ ตามกำลังศรัทธาของตน ๆ ได้มีโอกาสฟังธรรมเทศนาของครูบาอาจารย์ในวันนี้ เพราะเสียงธรรมนี้จะได้ยินลำบากมากอยู่ ไม่เหมือนเสียงโลกเสียงสงสารซึ่งหากความสงบไม่ได้ แต่เสียงธรรมไม่ค่อยมีปรากฏในโลก เพราะฉะนั้นคำว่าธรรมซึ่งเป็นน้ำดับไฟจึงระงับดับกันไม่ทันไม่ลง มีแต่ไฟแต่ไฟ ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา ไฟราคะตัณหา ไฟความโลภ ความทะเยอทะยานอยากไม่มีจบมีสิ้น ไฟโมหะไม่รู้เนื้อรู้ตัวตั้งแต่เกิดมา มีแต่ติดแต่ตันด้วยอำนาจแห่งความหลงโมหะมันครอบงำ เป็นอยู่อย่างนี้ตลอดมา ธรรมเป็นน้ำดับไฟสำหรับระงับดับไฟกองร้อน ๆ คือ ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา ให้สงบเย็นลงไป

วันนี้เป็นโอกาสอันดีที่พี่น้องทั้งหลายจะได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เพราะตั้งแต่เกิดมาไม่ได้เข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีลกับเขาเลยนั้น มีอยู่จำนวนมากในศาลาหลังนี้ แต่ตามเหวตามบ่อตามบึงตามอะไร ตามโรงระบำรำไ้้นั้นเต็มไปหมด มีแต่พวกนี้ละไปส่วนวัดวาอารามที่จะสนใจฟังอรรถฟังธรรมเพื่อกล่อมใจ หรือชำระใจของตนให้สงบร่มเย็นเป็นความสุข เห็นใจเจ้าของที่มีราคาขึ้นมานั้นมีน้อยมาก ส่วนมากมีแต่คนไร้ราคา หากความสุขความเจริญทางจิตใจไม่ได้เลย ส่วนมากก็มีแต่เอาวัตถุสิ่งของมาอวดกัน คนนั้นมีนั้น คนนี้มีเงิน คนนี้มีทอง คนนี้มีตึกมีรามบ้านช่อง มีบริษัทบริวารมาก มีไปหมด ถ้าสิ่งจะทำให้ลุ่มหลงมกายนั้นมีไปหมด แต่สิ่งที่จะทำให้เบิกทางกว้างออกไปเพื่อความสุขความเจริญได้แก่ศีลธรรมนั้นไม่ค่อยมีกัน

เพราะฉะนั้นจึงเกิดมาด้วยความมืดบอด และอยู่ไปอีกก็อยู่ด้วยความมืดบอด ตายไปก็ตายไปด้วยความมืดบอด หากความสว่างกระจ่างแจ้งด้วยอรรถด้วยธรรมด้วยคุณงามความดีไม่มีเลยในบุคคลคนหนึ่ง ๆ นั้น เรายังพอใจอยู่หรือ อย่างท่านแสดงไว้ว่า โโก นุ หาส โกนิมานุโท นิจุจ ปชชลิเต สติ อนุธกาเรน โอนทธา ปทีปี น คเวสธ. ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้มันเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กัน ด้วยความโลภความโกรธราคะตัณหาอยู่ตลอดมาทุกหัวใจสัตว์ ไม่มีวันสงบงบงบงบงบงแล้วท่านทั้งหลายยังหัวเราะ

รึนเรื่งบ้นเทื่งกัันอยู่เหรอ ทำไมไม้เสาะแสวงหาที่พื่ง คือศีลคือธรรมเข้าสู่ใจบ้าง นี้ท่านแสดง พระพุทธรเจ้าท่านกระตุกเอาบ้าง เห็นว่ามีดบอดจนเกินไป ท่านก็กระตุกเอาบ้าง โก นุ หาสั ยังมีความรึนเรื่งบ้นเทื่งกัันกับพื่งกับไฟอยู่ตลอดไปเหรอ จะไม่รู้เนื่อรู้ตัวบ้างเหรอ นั้นท่านสอนพวกเราท่านสอนอย่างนี้

จึงขอให้พื่งน้องทั้งหลายหันหน้าเข้าสู่อรรธสู่อธรรม เวลาจะหลับจะนอนก็ให้ไหว้พระเสี้ยก่อน อิติปิโส สุวากุขาโต สุปฏิปนุโน แล้วไหว้พระตามกำลังของตนที่เรียนมาได้มากได้น้อย แล้วนั่งทำความสงบแก่จิตใจของเรา ซึ่งมันพุงเพื่อตั้งแต่ตื่นนอน ถ้าว่ารถก็ดับเครื่องไม่ลง ดับเครื่องไม่เป็น ติดเครื่องแล้วเอาความหลับเป็นการดับเครื่องรถ คือความคิดความปรุงทั้งหลาย เป็นอย่างนี้ทุกหัวใจ หาที่เกาะที่ยึดไม่ได้เลย อยู่ด้วยความเคื่งคว้างไม่มีหลักมีเกณฑ์นี้ แล้วยังพอใจรึนเรื่งบ้นเทื่งอยู่กัันไปอย่างนี้เรื่อย ๆ แหละเหรอ ให้ตั้งปัญหาถามตนบ้าง ถ้าถามตนบ้างแล้วก็จะได้อู้ความเกิดมาของตน

การเกิดมานี้ผู้ไม่มีวาสนาพอจะเป็นมนุษย์เกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้นะ สัตว์ทั้งหลายเต็มแผ่นดิน ทั้งใต้ดินเหนือดินในน้ำบนบกเต็มไปหมดมีจำนวนมากขนาดไหน กับมนุษย์เราเท่ากำมือเท่านั้น มีมากเพียงกำมือหนึ่งมนุษย์ แต่สัตว์ทั้งหลายที่พลัดตกไปจากความดีงามไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมารเป็นสัตว์นรกอเวจี มีจำนวนมากขนาดไหน ควรเอามาเทียบในตัวของเรา เดี่ยวเราจะหลวมเข้าไปเป็นอย่างนั้นเข้ามาอีกแล้วก็จะจมไปอีกแหละ ให้รู้สึกเนื่อรู้สึกตัว

จิตใจเกิดมาไม่มีอารมณ์ธรรมติดเนื่อติดตัวติดใจบ้างเลย มีแต่อารมณ์ของโลกที่จะพาให้เดือดร้อนวุ่นวายหาจุดที่หมายไม่ได้ อย่างนี้ไม่สมควรแก่เราเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นลูกชาวพุทธเลย เพราะเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ อย่างน้อย ๘๐% ถือศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาเอกของศาสดาองค์เอก ไม่มีศาสดาใดที่จะมาเสมอเหมือนพระพุทธเจ้าของเราซึ่งเป็นศาสดาของพวกเขา เพราะท่านองค์นี้ท่านเป็นผู้ตรัสรู้แจ้งแทงตลอด เรียกว่าโลกวิทูรู้แจ้งโลกนอกโลกใน โลกผีโลกคน โลกเปรตโลกสัตว์นรก จนกระทั่งถึงโลกเทวบุตรเทวดา-อินทร์-พรหมถึงนิพพาน พระพุทธเจ้าทรงรู้แจ้งแทงทะลุหมด ไม่มีใครที่จะเสมอเหมือนพระพุทธเจ้า

สำหรับเราเองเพียงดูเราก็ไม่รอบตัว บางคนไม่ดูเลย มีแต่ความเพลิดความเพลิดตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย เกิดมาก็ด้วยความจม ตายไปด้วยความจม หากความพื่งฟูด้วยศีลด้วยธรรมไม่มีเลย นี้ควรจะคิดกัันบ้างมนุษย์เรา แต่นี้ต่อไปให้พื่งจิตใจเราเข้าสู่ธรรม พุทโธ อัมโม สังโฆ นี้คือธรรมดวงเลิศ ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนแล้วในโลกทั้งสาม มีพุทโธ อัมโม สังโฆ เป็นธรรมที่เลิศเลอที่สุดแล้ว ขอให้หม่อมนี้เข้ามาสู่

ใจของตน อย่างน้อยเวลาจะหลับจะนอนขอให้ไหว้พระสวด อิติปิโส สุวากุขาโต
สุปฏิปนุโน ก่อน แล้วนั่งทำความสงบใจด้วยบทธรรมบทใดบทหนึ่งท่านเรียกว่าภาวนา

นึกพุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ เข้ามาบริกรรมกำกับใจของเรา มีสติควบคุม
อยู่กับคำบริกรรมของตนในเวลานั่งภาวนา อย่างน้อยให้ได้ ๕ นาที เราตกรกตั้งแต่ตื่น
นอนจนกระทั่งหลับ นานเท่าไร วันคืนหนึ่งเป็น ๒๔ ชั่วโมงตกตลอด แต่เราจะลากเรา
ขึ้นสวรรค์เพียง ๕ นาทีด้วยการภาวนา คือพุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ โดยความมีสติ
กำกับรักษาเท่านี้ไม่ได้หรือ ให้ตั้งหน้าตั้งตาตามตัวเองบ้างนะ เกิดมาไม่ตามตัวเอง
แหละไปตามแต่คนอื่น คนใดก็มีแต่คนโลเลโลกเลกตาฝ้าตาฟาง ตอบกันสும்สี้สும்ทำ
หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้

ถ้าถามธรรมในตัวเอง เราเกิดมาเราจะตายเหมือนโลกทั่วๆ ไป แล้วเรามี
ความดีงามอะไรบ้างติดเนื้อติดตัวเรา พุทโธเคยมีในหัวใจไหม ธัมโมเคยมีในหัวใจไหม
สังโฆเคยมีในหัวใจไหม การให้ทานเราเคยได้ให้ทานมากน้อยเพียงไร การรักษาศีล
รักษารธรรมอย่างน้อยศีล ๕ เราเคยได้รักษากับโลกแห่งชาวพุทธเขาบ้างไหม ให้
พิจารณา การภาวนาพุทโธ ธัมโม สังโฆ ซึ่งพระพุทเจ้าเลิศด้วยการภาวนา เราเคยได้
ภาวนาบ้างสัก ๑ นาทีไหม เหล่านี้เปล่าทั้งนั้นพวกเรา เรียกว่าเปล่าหมดไม่มีในตัว
แสดงว่าขาดทุนมากมายกายกอง

เพราะฉะนั้นให้พากันตั้งเนื้อตั้งตัวระลึกถึงศีลถึงธรรม อันจะเป็นที่พึ่งเป็นพึ่ง
ตายได้ก็คือศีลคือธรรม นอกนั้นเราอยากทำด้วยความทะเยอทะยานของเรา ทำไป
เท่าไรมันก็มีแต่บาปแต่กรรม ทำความชั่วช้าลามกทุกแบบทุกฉบับ มาสัตว์ตัดชีวิต
เบียดเบียนรัดไถ่คดโกงคนอื่น เหล่านี้มีตั้งแต่การสร้างบาปสร้างกรรม เอาไรต์เอา
เปรียบเขา ไม่ได้สนใจที่ว่าหัวใจเขากับหัวใจเรามันเหมือนกันนี่ไม่คิด เอาแต่ใจตัวเอง
เป็นใหญ่กว่าใจของโลกทั้งหมด มีใจของเราดวงเดียวใหญ่กว่าโลก จึงเอาไรต์เอาเปรียบ
โลกได้ตลอดมา แล้วก็สร้างตั้งแต่กรรมคือความชั่วช้าลามกตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวัน
ตาย แล้วเวลาไปแล้วเราจะเอาอะไรที่นี้

บาปกรรมมันเต็มตัวแล้วจะเอาอะไรมาหาบมาหามมาใส่ได้ละ รถไฟที่ขบวนจะ
มาบรรทุกบาปกรรมของเราแต่ละคนๆ นี้ รถไฟที่ขบวนถึงจะบรรทุกไปหมดที่เราสร้าง
เอาไว้มันนะ นั้นละบาปกรรมเหล่านี้ไม่มีอะไรมีน้ำหนักหนักยิ่งกว่ากรรมนะ สิ่ง
ทั้งหลายที่ว่าบรรจุได้มากๆ ไม่มากเท่ากรรม กรรมนี้บรรจุไว้มากเต็มหัวใจสัตว์ ต้นไม้
ภูเขาดินฟ้าอากาศแผ่นดินทั้งแผ่นดิน ไม่มีอำนาจมากด่วงจิตใจเราให้จมลงในรกได้ แต่
การสร้างบาปสร้างกรรมจุดลากเราได้ไม่สงสัยอันนี้ ไม่มีสิ่งใดจะหนักยิ่งกว่ากรรมชั่วที่
เราทำลงแล้ว ดิ่งลงได้จนถึงจมในนรกอเวจีได้ไม่สงสัย ส่วนกรรมดีก็เหมือนกันดึงเรา

ขึ้นตั้งแต่ภูมิมนุษย์นี้ไปจนกระทั่งถึงสวรรค์ ๖ ชั้น พรหมโลก ๑๖ ชั้น เข้าถึงแดนนิพพาน นี่คือบุญคือกุศลมีน้ำหนักมาก เรียกว่ากรรมดี ดิ่งขึ้นถึงนิพพานเลย

บุญกับบาปนี้มีน้ำหนักมากที่สุด บาปก็ดิ่งลงให้จมลงในนรกได้ไม่สงสัย สิ่งอื่นสิ่งใดไม่มีน้ำหนัก ไม่มีกำลังมาก ที่จะจุดลากสัตว์โลกผู้สร้างบาปสร้างกรรมนั้นให้จมลงได้เหมือนกรรมชั่วนี้เลย และในขณะเดียวกันไม่มีกรรมใดที่จะดึงบุคคลผู้สร้างบุญสร้างกุศลสมาธิใส่หัวใจแล้วขึ้นสวรรค์ ขึ้นพรหมโลกจนถึงพระนิพพานได้เลย นอกจากกรรมของตัวเองที่สร้างไว้เท่านั้น ให้ฟังพากันทราบว่าจะไร้น้ำหนักในโลกนี้ ไม่ได้มีอะไรหนักยิ่งกว่ากรรมดี-กรรมชั่วของเรา ที่เราสร้างแล้วกดเราลงให้เต็มเหนี่ยวถึงนรกอเวจีได้ไม่สงสัย สิ่งเหล่านั้นมากไม่ได้ แต่กรรมชั่วนี้กดลงได้ให้จมลงในนรกอเวจี ก็กับที่กลับไปให้จมอยู่นั้นได้ทั้งนั้นแหละ

ที่นี้กรรมดีก็เหมือนกัน เมื่อเราสร้างไปมาก ๆ กรรมดีมีกำลังมากจุดเราขึ้น จุดเราขึ้น จุดขึ้นจนกระทั่งถึงแดนนิพพาน หายสงสัยเรื่องความทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีในพระนิพพาน เป็นความเที่ยงตรงคือพระนิพพาน นี่ละอำนาจแห่งกรรมดีมีน้ำหนักขนาดนี้ ท่านทั้งหลายอย่าไปคิดว่าสิ่งใดที่ว่ามีน้ำหนักมาก ๆ ไม่มีน้ำหนักมากยิ่งกว่ากรรมดี-กรรมชั่วของคนที่สร้างเอาไว้ จะกดถ่วงตนลงให้เต็มเหนี่ยวก็ได้ จะยกตนขึ้นให้ถึงพระนิพพานก็ได้ ด้วยอำนาจแห่งกรรมดีของตน

เพราะฉะนั้นจึงพากันเชื่อกรรมนะ พระพุทธเจ้ายอมรับแล้วเรื่องกรรม กรรมดีกรรมชั่วพระพุทธเจ้าทรงมอหะลุหมดแล้ว ว่าให้คุณให้โทษแก่สัตว์ได้อย่างแท้จริง อย่างอื่นไม่สามารถมาเป็นได้ แต่เรื่องกรรมดี-กรรมชั่วนี้สามารถที่จะบังคับและที่จะยกผู้ทำความชั่ว-ความดีนั้นให้กดลงและให้ขึ้นไปได้เหมือนกรรมดี-กรรมชั่วนี้เลย พากันจดจำเอา

เราอยู่เฉย ๆ เวลาอยู่ในมนุษย์นี้ก็เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ทุกข์ก็ไม่มากนัก แต่ไปเมืองผีเมืองเปรตนั้นซีทุกข์ลำบากมากที่สุด ตั้งร้อยวันก็ไม่ได้หนึ่งวันในนรกอเวจินั้นเขาเรียกว่าปีทิพย์ ตั้งร้อยปีทิพย์ เพียงชั้นต่ำ ๆ เท่านั้นก็ร้อยปีทิพย์ถึงจะได้เป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งในแดนสวรรค์ สูงขึ้นไปเท่าไรตั้งหมื่น ๆ ปีเท่ากับได้วันหนึ่งคืนหนึ่งในแดนสวรรค์ ในแดนพรหมโลก ถึงพระนิพพานแล้วไม่มีปีมีเดือน คือนิพพานนั้นเที่ยงไม่เคลื่อนไหวไปไหน ทางด้านกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เปลี่ยนแปลงไม่มีเลยในพระนิพพาน เที่ยงตรง นี่ละกรรมของผู้สร้างได้ถึงสุดขีดแล้ว เรียกว่าถึงพระนิพพานเป็นเมืองเที่ยงตรง ตรงแนว นี่การสร้างความดี

ที่นี้การสร้างความชั่วก็แบบเดียวกันอีก ใครสร้างความชั่วได้มากน้อยเพียงไรก็จะเป็นผู้ช่นเอากรรมของตนนั้นละมาเป็นข้าศึกต่อตนเอง ทรมานตนเองไปทุกภพทุก

ชาติตลอดไปเลย ถ้ายังมีกรรมชั่วอยู่ภายในจิตใจมากน้อยเพียงไรก็จะทำคนนั้นให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก กรรมเป็นสิ่งที่ใหญ่โตมากที่สุด อย่ามองข้ามไปนะ กรรมดี-กรรมชั่วมีน้ำหนักมาก มีกำลังมาก ไม่มีอะไรที่จะเหนือกรรมไปได้เลย นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พฺลํ ไม่มีอนุภาพใดที่จะมีกำลังมากกว่าอนุภาพแห่งกรรมดีและกรรมชั่วไปได้เลย ท่านสอนไว้แบบนี้

อะไรจะใหญ่ขนาดไหน หนักขนาดไหน สู้กรรมดี-กรรมชั่วที่สัตว์แต่ละรายๆ ทำลงไปไม่ได้ ถ้าทำลงไปแล้วจดจริงๆ ถ้าเป็นความชั่ว ถ้าเป็นความดีก็ยกขึ้นจริงๆ สูงส่งจนถึงพระนิพพานได้ ถ้าทำกรรมชั่วมักตกลงไปจนถึงนรกอเวจี จมอยู่นั้นก็ปักก็กลับก็ขึ้นมาไม่ได้ นี่ละกรรมจึงเป็นของมีน้ำหนักมาก จึงพากันให้พิจารณาถึงเรื่องความดีความงาม อย่าทำตามความอยากโดยถ่ายเดียว ความอยากมันจะพาไปทางต่ำเสมอ ถ้าสิ่งใดธรรมไม่ชอบแล้วกิเลสมันชอบ มันพาทำสิ่งนั้นละ ถ้าทำสิ่งนั้นไปแล้วมันก็เป็นภัยแก่ตัวเอง เป็นภัยแก่ตัวเองแล้วก็บีบบี้สไฟตัวเองอย่างนั้นละ

ไม่มีสัตว์ตัวใดจะเหนือกรรมไปได้นะ ไม่มีในโลกอันนี้บรรดาสัตว์จะเหนือกรรมดี-กรรมชั่วไปได้ กรรมดีเป็นผู้ตกแต่งในทางดีโดยถ่ายเดียว กรรมชั่วเป็นผู้ตกแต่งในทางชั่วและกดสัตว์โลกลงไปโดยถ่ายเดียว ไม่มีอันใดที่จะใหญ่ยิ่งกว่ากรรมดี-กรรมชั่ว ให้พากันระมัดระวังทุกคน ลูกหลานที่มาพึ่งเทศน์วันนี้ หลวงตาได้อุตสาหะพยายามทั้งๆ ที่ร่างกายชำรุดทรุดโทรมมาก เทศน์ก็ลำบากลำบาก ธาตุชั้นธัมมิ์ไม่อำนวย ก็ได้เทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายฟัง พอเป็นคติเครื่องเตือนใจนำไปปฏิบัติตนให้เป็นคนดี

อย่าทำตามความอยากความทะเยอทะยาน จะพาเราให้ล่มจมได้ ให้ทำสิ่งที่ดีงาม จอมปราชญ์นักปราชญ์ทั้งหลายท่านว่าเป็นสิ่งที่ดี เอา..ยากก็ให้ทำ ฝืน ฝืนกิเลส กิเลสมันไม่ยอมให้ทำความดี ให้ฝืนมันทำลงไปโดยลำดับจนกระทั่งมันชิน เวลาคนทำความดีมากเข้าๆ ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้วันหนึ่ง เหมือนกันกับคนทำความชั่ว ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้วันหนึ่ง พวกลักพวกขโมยนี้เหมือนกัน ไม่ได้อะไรว่าเอาเขาเรียกสากมอง สากมองครกกระเดื่องเขาตำข้าว ได้ขโมยนั้นก็เอา ไม่ให้เสียลดลายนักเลงโต ชอบฉกฉกปล้นขโมย วันหนึ่งๆ กินอยู่ปุวยกับความขโมย ไม่ได้ขโมยอยู่ไม่ได้ มันปวดหัว ไปไหนต้องสะพายยาทันทใจไปด้วย ถ้าวันไหนไม่ได้ขโมยมันปวดหัว ต้องเอายาทันทใจมากินแก้ปวดหัว ถ้าวันไหนได้ขโมยเขามาแล้วยาทันทใจก็นอนหลับสนิท ไม่ถูกรบกวนมากนัก

นี่ละเรื่องคนเคยทางไหนทำทางนั้น ทำความดีก็เหมือนกัน ที่แรกไม่ยอมทำ ครั้นทำไปๆ มันมีความติดติด มีรสมีชาติต่างกับรสของความชั่วทั้งหลาย ติดติดไปทางที่ดี ไม่ได้ทำความดีอยู่ไม่ได้ สุดท้ายทำความชั่วไม่ได้ ทำได้แต่ความดีโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เป็นอย่างนั้นนะ ให้พี่น้องทั้งหลายฝึกนะจิตนี้ เอาอะไรไปสอนมันติดทั้งนั้น

แหละ ความชั่วยิ่งติได้ง่าย ความดีสอนนี้ติดยากแต่ติด ถ้าเราพยายามสอน พยายามฝึน ความชั่ว ทำตามความดีไปมากๆ แล้วเราก็จะค่อยเป็นคนดี ไปอยู่ภพใดชาติใดขึ้นชื่อว่า คนดีแล้วไม่มีตกระกำลำบากแหละ มีแต่ความสุขความเจริญ เสวยผลคือสมบัติทิพย์ ของตนที่ได้สร้างไว้แล้วตั้งแต่อดีต จะเป็นภพใดชาติใดก็ตาม นี่เป็นเครื่องหนุนเราให้มี ความสุขความเจริญตลอดไป

ผิดกันกับคนสร้างความชั่ว ไปเกิดในภพใดๆ มีตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ไปได้ผิว ใต้เมีย ก็ไปเรียนวิชาหมากัดกัน ผัวกับเมียเลยเป็นคู่ต่อสู้กัดกันเลย ก็เพราะกรรมของ คนทั้งสองนั้นละมันสร้างมาให้สมประกอบ ทีแรกก็รักกันสองสามวัน ต่อมาก็เรียนวิชา หมามาทะเลาะกันกัดกันไปเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นนะ พวกนั้นจำเอา ให้เอาวิชาธรรมเข้าไป ไม่ทะเลาะ ไม่ว่าผัวพูดถูก เมียพูดถูก ให้ยอมรักกัน จะถืออำนาจว่าเราเป็นเมีย ถือ อำนาจว่าเราเป็นผัว ไม่ยอมลงกันนี้แตกกระจัดกระจายกันไปได้เลยแหละ ถ้าต่างคน ต่างยอมรับความผิดถูกชั่วดีจากกันและกันแล้วอยู่กันได้จนกระทั่งวันตาย ยังเสียดาย ยังคิดถึงอาลัยอาวรณ์ต่อกัน นี่ละคือความดี ยอมรับเหตุต่อกันแล้วก็ดีต่อกัน ให้พากันจดจำเอาไว้

วันนี้จะเทศน์เพียงเท่านั้น เทศน์มากกว่านี้ก็เหนื่อยแล้ว ธาตุชั้นนี้ไม่อำนวย เหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนเทศน์ไปเป็นชั่วโมงๆ กว่าๆ เต็มวันไปไม่ได้แล้ว กำลังวังชา หหมดไปๆ จึงขอฝากธรรมะทั้งหลายที่มาแสดงในวันนี้ ให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้นำไป คิดไปอ่านไปบำเพ็ญในตัวเอง การทำบุญให้ทานอย่าตระหนี่ถี่เหนียว เรามีพอได้พอ เป็นพอไปมากน้อยเพียงไรให้แบ่งกินแบ่งทาน อย่าหวงไว้ใส่พุงอันเดียวอันนี้ ตายแล้ว พุงละไม่ไปไหน แต่จิตไม่ได้มีบุญมีกุศลเป็นเครื่องเสบียงหนุนตัวเองแล้วจิตนี้จะจมนะ ต้องสร้างความดีงามไว้สำหรับอาหารของจิต สร้างวัตถุทั้งหลายนี้ไว้เป็นอาหารของกาย กายตายไปแล้วก็อาศัยอาหารของจิตคือสร้างความดีงาม จิตก็ไปเป็นสุขๆ สุขโตๆ ถ้า ผู้สร้างได้มาก ๆ ถึงนิพพาน

นี่ละอำนาจแห่งการสร้างความดี อย่าพากันปล่อยกันวางนะ ศาสนาจะไม่มีในใจ ของมนุษย์เราจะไปอยู่กับหัวใจไต่ละ หัวใจมนุษย์เป็นหัวใจที่ควรแก่บรรณแก่ธรรมแก่ ศาสนา ถ้าลงมนุษย์เรารับบรรณรับธรรมไม่ได้แล้วทีนี้จะไปอาศัยอะไรละ ให้พากันจำ ตรงนี้ให้ดีนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านั้น เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นนี้กาลเวลา ขอ ความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ